

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 03 0 K 026324 26 Kž
Sarajevo, 26.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Ismete Mujanović i dr. sc. Mirze Hukeljića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Senide Kurtović, u krivičnom predmetu protiv osumnjičenog M.B., zbog krivičnih djela Teško krivično djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine iz člana 328. stav 2., Izazivanje opće opasnosti iz člana 323. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31., Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 55., a sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, a protiv osumnjičene Z.R.H., zbog krivičnih djela Teško krivično djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine iz člana 328. stav 2. i Izazivanje opće opasnosti iz člana 323. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članovima 31 i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnih tužiteljica iz Tuzle i branitelja osumnjičenih M.B. i Z.R.H., izjavljenim protiv rješenja Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 026324 26 Kv 2 od 14.01.2026. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 26.01.2026. godine, donio je sljedeće:

RJEŠENJE

Djelimično se uvažavaju žalbe kantonalnih tužiteljica iz Tuzle i branitelja osumnjičenih M.B. i Z.R.H., pa se ukida rješenje Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 026324 26 Kv 2 od 14.01.2026. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Obrazloženje

Rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 026324 26 Kv 2 od 14.01.2026. godine prema osumnjičenim M.B. i Z.R.H., protiv kojih se vodi istraga, i to protiv osumnjičenog M.B. zbog krivičnih djela Teško krivično djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine iz člana 328. stav 2., Izazivanje opće opasnosti iz člana 323. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članom 31., Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 3., u vezi sa članom 55., a sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), a osumnjičene Z.R.H., zbog krivičnih djela Teško krivično djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine iz člana 328. stav 2. i Izazivanje opće opasnosti iz člana 323. stav 2., u vezi sa stavom 1. i u vezi sa članovima 31 i 54. KZ FBiH, produžen je pritvor za po 1 (jedan) mjesec, tako da isti može trajati do 14.02.2026. godine ili do drugačije odluke suda. Pritvor ee osumnjičenim produžen iz razloga propisanog odredbom člana 146. stav 1. tačka d) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH).

Protiv navedenog rješenja žalbe su izjavili kantonalne tužiteljice iz Tuzle (kantonalne tužiteljice) i branitelji osumnjičenih M.B. i Z.R.H., advokati Amila-Mimica Kunosić i Sven Selesković iz Tuzle.

Žalbom kantonalnih tužiteljica navedeno rješenje se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijano rješenje preinači tako da se produži pritvor osumnjičenim M.B. i Z.R.H. za po dva mjeseca, ili da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Branitelji osumnjičenih žalbom pobijaju navedeno rješenje zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijano rješenje ukine ili, kako se u žalbi navodi, alternativno tome, ukoliko Vrhovni sud Federacije BiH bude smatrao da su ispunjeni uvjeti za produženje pritvora, da se žalba usvoji i izrečena mjera pritvora zamijeni blažom mjerom kućnog pritvora sa elektronskim nadzorom u trajanju najkasnije do 14.02.2026. godine.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje na osnovu člana 321. u vezi sa članom 338. ZKP FBiH u granicama žalbenih navoda, pa je odlučio kao u izreci rješenja iz sljedećih razloga:

Žalbom kantonalnih tužiteljica navedeno rješenje se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, koja se, prema stavu kantonalnih tužiteljica, ogleda u tome što je izreka rješenja, u dijelu koji se odnosi na period trajanja produženja mjere pritvora, protivrječna razlozima. U žalbi se ukazuje da je izrekom rješenja osumnjičenim produžen pritvor za jedan mjesec iako iz rješenja proističe da prvostepeni sud nalazi da se radi o posebno teškom krivičnom djelu, uzimajući u obzir način izvršenja djela i posljedice, kao i druge okolnosti koje su u vezi sa mjestom izvršenja krivičnog djela i reakcijom javnosti na predmetni događaj.

Ovim žalbenim navodima kantonalnih tužiteljica se zakonitost pobijanog rješenja ne dovodi u pitanje.

Iz izreke pobijanog rješenja, jasno slijedi da je pritvor osumnjičenim produžen za 1 (jedan) mjesec, dok je prvostepeni sud u pobijanom rješenju dao jasne i određene razloge (strana 162., pasus drugi) zašto smatra da je osumnjičenima neophodno produžiti pritvor za jedan mjesec, a ne na period od dva mjeseca kako je tražilo Kantonalno tužiteljstvo. Stoga, suprotno navodima u žalbi kantonalnih tužiteljica, izreka pobijanog rješenja nije protivrječna datim razlozima, pa nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. S tim u vezi, ni navodi prvostepenog suda u pobijanom rješenju iz kojih proizilazi da se radilo o posebno teškom krivičnom djelu, ne upućuju na zaključak da je izreka rješenja protivrječna razlozima i da je učinjena naprijed navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Žalbom kantonalnih tužiteljica se dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je period od jednog mjeseca sasvim dovoljan da se preduzmu potrebne radnje u cilju okončanja istrage u ovom predmetu, navodima da je tužiteljstvo u podnesenom prijedlogu za produženje pritvora osumnjičenim ukazalo sudu na brojnost istražnih radnji,

da se u konkretnom predmetu radilo na prikupljanju relevantnih činjenica i dokaza kojom prilikom je saslušan veći broj svjedoka i pribavljena dokumentacija u većem obimu koja će biti predmetom dalje analize, da će u narednom periodu biti potrebno prikupiti i druge dokaze (saslušati svjedoke, narediti dodatna vještačenja, prikupiti dokumentaciju), da je zbog obimnosti istrage i složenosti predmeta, te broja istražnih radnji planiranih u narednom periodu, jasno da postoje objektivni razlozi zbog kojih istragu nije moguće okončati u narednih mjesec dana.

Ovaj sud nalazi da su izneseni žalbeni navodi kantonalnih tužiteljica osnovani.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja (strana 162., pasus drugi) proizilazi da je prvostepeni sud, u odnosu na dužinu trajanja produženja pritvora, pritvor osumnjičenim produžio za jedan mjesec, nalazeći da je period od jednog mjeseca, a ne period od dva mjeseca kako je to predložio kantonalni tužilac, sasvim dovoljan da se poduzmu potrebne radnje u cilju okončanja istrage, kako su to naveli na strani 203. prijedloga, cijeneći činjenicu da tužilaštvo provodi intenzivnu istragu od samog kritičnog događaja, odnosno od 04.11.2025. godine, te da su u tom periodu pribavili ogroman broj dokaza koji su pobrojani na stranicama od broja 9. pa do čak 58. prijedloga, tako da bi takvim intenzitetom mogli u roku od mjesec dana preduzeti dodatne istražne radnje koje su planirali.

Tako dati razlozi u pobijanom rješenju se, po ocjeni ovog suda, osnovano dovode u pitanje iznesenim žalbenim navodima kantonalnih tužiteljica. Naime, činjenica da tužiteljstvo provodi intenzivnu istragu od kritičnog događaja, odnosno od 04.11.2025. godine, sama po sebi, ne upućuje na zaključak da se u roku od mjesec dana mogu preduzeti i dodatne istražne radnje koje su planirane, kako navodi prvostepeni sud. Naime, potrebno je ukazati da je za produženje pritvora u smislu člana 149. stav 2. ZKP FBiH, nužno dati razloge iz kojih proizilazi da istraga u konkretnom predmetu nije okončana iz objektivnih razloga i pored toga što se u proteklom periodu provodila intenzivna istraga, o čemu se prvostepeni sud nije izjasnio u pobijanom rješenju. Nadalje, iz razloga pobijanog rješenja nije jasno koje to planirane istražne radnje tužiteljstvo može provesti za period od jednog mjeseca, pa se zaključak prvostepenog suda da se one mogu preduzeti za mjesec dana ukazuje paušalnim i proizvoljnim, jer sud ne navodi razloge koji podržavaju takav zaključak. Iz tog razloga, što utvrđenja prvostepenog suda, da se u roku od mjesec dana mogu preduzeti i dodatne istražne radnje koje su planirane, nisu potkrijepljena relevantnim razlozima, niti je jasno o kojim istražnim radnjama se radi, postoji sumnja u pogledu pravilnosti zaključka prvostepenog suda o mogućnosti preduzimanja svih planiranih istražnih radnji u roku od mjesec dana, kako se to osnovano ukazuje žalbom kantonalnih tužiteljica. Stoga se, u vezi sa navedenim, osnovano žalbom kantonalnih tužiteljica dovodi u sumnju i pravilnost zaključka prvostepenog suda da je osumnjičenim neophodno produžiti pritvor u trajanju od jedan mjesec, smatrajući da se dodatne istražne radnje mogu preduzeti u roku od mjesec dana.

Iako se žalbom branitelja osumnjičenih navedeno rješenje pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kako je navedeno u uvodnom dijelu žalbe, žalba ne sadrži razloge koji se odnose na ovaj žalbeni osnov, niti se u obrazloženju žalbe ukazuje koja konkretno bitna povreda odredaba krivičnog postupka je učinjena. Iz tog razloga ovaj sud

nije bio u prilici ispitati osnovanost žalbene tvrdnje branitelja osumnjičenih o učinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka od strane prvostepenog suda.

Osporavajući postojanje osnovane sumnje da je osumnjičena Z.R.H. učinila krivična djela zbog kojih se protiv nje vodi istraga, branitelji osumnjičenih u žalbi ukazuju da je nepostojanje osnovane sumnje za radnje koje su joj stavljene na teret očigledno bazirano prvenstveno na relevantnim materijalnim dokazima. Pri tome se u žalbi ukazuje da iz izvoda Pravilnika o radu JU „Dom penzionera“ Tuzla i opisa poslova osumnjičene jasno proizilazi da osumnjičena nema bilo kakav uticaj prilikom donošenja odluka vezanih za eventualno poboljšanje protivpožarne zaštite, poduzimanje protivpožarnih radnji, zapošljavanja ljudi, niti prijema korisnika, te da to nije u opisu poslova njenog radnog mjesta. U žalbi se ističe da tužiteljstvo nije dokazalo tvrdnju da je osumnjičena znala ili morala znati da je objekat u kojem je nastao požar uvršten u prvu kategoriju rizika od požara, prema planu zaštite od požara od 04.03.2021. godine izrađenog od strane Grada Tuzla, koji je vlasnik objekta i osnivač ustanove.

Ovim žalbenim navodima branitelja osumnjičenih se neosnovano dovodi u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o postojanju osnovane sumnje da je osumnjičena Z.R.H. učinila krivična djela zbog kojih se protiv nje vodi istraga.

Naime, iz razloga datih u pobijanom rješenju slijedi da je prvostepeni sud, nakon što se pozvao na mnogobrojne dokaze, prije svega iskaze svjedoka, navodeći sadržinu njihovih iskaza u dijelovima koji su u vezi sa konkretnim činjenicama i okolnostima, a imajući pri tome u vidu i sadržinu Pravilnika o radu JU „Dom penzionera“ Tuzla, dao razloge za zaključak da postoji osnovana sumnja da je osumnjičena Z.R.H. učinila krivična djela za koja se tereti. Prvostepeni sud nalazi da je osumnjičena, iako je bila zaposlena na radnom mjestu šefa Službe za ekonomsko-finansijske poslove, računovodstvo i javne nabavke, faktički obavljala poslove šefa Odjeljenja zdravstvene zaštite i pojačane njege, te pravila raspored njegovatelja i drugog osoblja, pa pozivanje žalbe na Pravilnik o radu i ukazivanje da osumnjičenoj u opisu poslova nisu naprijed navedene radnje, za sada ne dovodi u pitanje pravilnost pomenutog zaključka prvostepenog suda. Također se neosnovanim ukazuje i uopšten žalbeni navodi da osumnjičena nije morala znati da je objekat u kome je nastao požar uvršten u prvu kategoriju zaštite od požara, jer iz razloga pobijanog rješenja proizilazi da su osumnjičeni Z.R.H. i M.B., cijeneći pozicije koje su obnašali, znali da je objekat Doma penzionera uvršten u prvu kategoriju rizika od požara, koji navod u pobijanom rješenju se žalbom ne dovodi u pitanje.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, da je osumnjičena Z.R.H. faktički vršila raspored njegovatelja u noćnim smjenama i općenito raspored medicinskog osoblja i njegovatelja, branitelji osumnjičene osporavaju navodima da to ne proizilazi iz sadržine materijalnih dokaza - Pravilnika o radu ustanove. Potom se ukazuje da navedene poslove u okviru JU „Dom penzionera“ obavlja radnik zaposlen na radnom mjestu šef Odjela zdravstvene zaštite i pojačane njege, što potvrđuje sadržaj Pravilnika o radu, da je u relevantnom periodu (kao i niz godina unazad) na tom radnom mjestu zaposlena A.S., da sud pogrešno utvrđuje činjenično stanje poklanjajući vjeru iskazu svjedoka A.S., koja očito sebe pokušava ekskulpirati od bilo kakve odgovornosti, te iskazima svjedoka J. i M. (bile u noćnoj smjeni kada se desio požar), koje očito pokušavaju prebaciti odgovornost zbog

pomenute tragedije sa sebe, kao i svjedocima E.O., A.M. i I.S., koji imaju interes da prebace odgovornost za strašnu tragediju na druge osobe.

Međutim, okolnost da poslove rasporeda njegovatelja u noćnoj smjeni i općenito raspored medicinskog osoblja i njegovatelja obavlja radnik na radnom mjestu, šef Odjela zdravstvene zaštite i pojačane njege i da to potvrđuje sadržina Pravilnika o radu ustanove, ne može dovesti u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, budući da je prvostepeni sud, imajući u vidu sadržinu pomenutog Pravilnika, kao i činjenicu da je radnica A.S. bila zaposlena na radnom mjestu šefa Odjela zdravstvene zaštite i pojačane njege, naveo druge konkretne dokaze, pa i iskaze svjedoka na koje žalba ukazuje, na kojima temelji svoj zaključak o postojanju osnovane sumnje da je osumnjičena Z.R.H. faktički vršila raspored njegovatelja. Pravilnost tog zaključka se ne može dovesti u pitanje neargumentiranim žalbenim tvrdnjama da svjedok A.S. očito pokušava sebe ekskulpirati od odgovornosti, da svjedoci J. i M. pokušavaju odgovornost sa sebe prebaciti na druge, a tim prije što se u žalbi ne iznose bilo kakvi razlozi koji bi upućivali na zaključak da su iskazi pomenutih svjedoka usmjereni u tom pravcu kako se navodi u žalbi.

Također, pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja se ne dovodi u pitanje žalbenim navodima branitelja osumnjičenih da je sud trebao uzeti u obzir iskaze svjedoka M.A. i N.A.K., čiji iskazi jasno upućuju da je raspored medicinskog osoblja i njegovatelja pravila A.S. što je i logično jer joj je to u opisu radnog mjesta. Naime, iz razloga datih u pobijanom rješenju (strana 149., pasus drugi) slijedi da je prvostepeni sud imao u vidu i iskaze pomenutih svjedoka te cijenio da je svjedok N.A.K. navela da je A.S. pravila rasporede rada, a da se svjedok M.S. uopće nije izjašnjavala na okolnosti rasporeda radnika, ali je na osnovu iskaza drugih svjedoka navedenih u obrazloženju (strane 147., 148. i 149., pasus prvi) koji su se izjašnjavali na okolnosti da je upravo osumnjičena sačinjavala raspored rada radnika, zaključio da je osumnjičena faktički obavljala te poslove, čiji iskazi se žalbom branitelja osumnjičenih ne dovode u pitanje.

U žalbi branitelja osumnjičenih se tvrdi da dokazi, prvenstveno materijalni dokazi tužiteljstva i dokazi koje je predložila odbrana osumnjičenog M.B. ukazuju da ne postoji osnovana sumnja da je ovaj osumnjičeni učinio krivična djela za koja se tereti, dok za pojedine radnje tužiteljstvo nije pojasnilo uzročno-posljedičnu vezu istih sa predmetnim požarom, pa je stoga došlo i do pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu bitnih činjenica. S tim u vezi u žalbi navode da, što se tiče radnji da je JU “Dom penzionera” Tuzla trebao imati ili da se preporučuje da ima uređaje u vidu javljača požara u sobama korisnika i dodatnih sistema za odvođenje dima i toplote sa sedmog sprata, da je odbrana obrazložila hronologiju vezanu za te radnje, te se ovom sudu ukazuje na materijalne dokaze (Procjena ugroženosti od požara, Plan zaštite od požara i dr.) iz kojih slijedi da Domu penzionera nije sugerisana potreba postojanja takvih sistema, da plan zaštite od požara Grada Tuzla ne sugerije navedeno, da je Grad Tuzla vlasnik objekta, da sa JU „Dom penzionera“ nisu nikada zaključili ugovor o zakupu ili način korištenja tog objekta, ili kakav drugi pravni posao, da su vršeni periodični pregledi sistema protivpožarne zaštite i vatrodojave od strane ovlaštenih pravnih lica i da niko od nadležnih organa ili ovlaštenih pravnih lica nije sugerisao osumnjičenim potrebu ugradnje navedenih sistema i uređaja, što je prvostepeni sud propustio utvrditi, a što je dovelo do pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u pogledu postojanja osnovane sumnje da je osumnjičeni M.B. svjesno

propustio utvrditi navedeno, pa se „nameće pitanje kako je osumnjičeni toga mogao biti svjestan u utvrđenim okolnostima“.

Ovi žalbeni navodi branitelja osumnjičenih nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizilazi da je prvostepeni sud, po svojoj sadržini istovjetne žalbenim navodima prigovore odbrane osumnjičenog M.B. cijenio i dao određene razloge u obrazloženju pobijanog rješenja (strana 151., pasus posljednji, strana 152. i strana 153., prva dva pasusa) zašto smatra da te prigovore, za sada, u ovoj fazi postupka nalazi neosnovanim. Pri tome je prvostepeni sud imao u vidu i prihvatio nalaze i mišljenja vještaka odgovarajuće struke, sačinjenih na temelju do sada prikupljene dokumentacije iz oblasti određene struke, te imajući u vidu sadržinu materijalnih propisa (Plan zaštite i spašavanja ljudi i materijalnih dobara od prirodnih i drugih nesreća INPROZ d.o.o. broj 2054/3 od 01.08.2013. godine, sačinjen za JU „Dom penzionera“ Tuzla, Metodologiju za izradu procjene ugroženosti od požara) kao i druge dokaze, zaključio da je osumnjičeni M.B. kao direktor JU „Dom penzionera“ Tuzla i odgovorna osoba, dužan da organizuje i rukovodi radom ustanove i da je dužan, pored ostalog, organizovati protivpožarnu zaštitu u skladu sa zakonom i drugim propisima. Tako dati razlozi prvostepenog suda se ne dovode u pitanje naprijed istaknutim žalbenim prigovorima, jer sve i kada Dom penzionera nije sugerisano da treba imati uređaje, dojavljivače požara u sobama i drugo na koje se žalbom, ukazuje, to ne znači da osumnjičeni nije dužan u tom smislu preuzimati zakonom propisane mjere. Također, pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja se ne dovodi u pitanje navodima da je Grad Tuzla vlasnik objekta i da sa JU „Dom penzionera“ nije zaključen ugovor o zakupu ili neki pravni posao, budući da iz stanja spisa nesporno slijedi da je JU „Dom penzionera“, čiji je direktor i odgovorna osoba bio osumnjičeni M.B., u tom objektu obavljao svoju djelatnost i da je u vezi sa obavljanjem te djelatnosti došlo do požara u objektu sa teškim posljedicama.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanom rješenju se ne dovodi u pitanje žalbenim navodima branitelja osumnjičenog M.B. da je propust socijalnog radnika, a ne direktora ustanove to što u evidencionom listu korisnika A.P. nije evidentirano da je u sobi imao radio uređaj, zbog kojeg je navodno izbio požar, jer se u žalbi ne iznosi argumentacija da osumnjičeni, kao direktor ustanove, nije bio u obavezi vršiti nadzor i nad radom ostalih zaposlenika, kako je to zaključio prvostepeni sud.

Neosnovan je žalbeni navod branitelja osumnjičenih da je, u pogledu postojanja osnovane sumnje da je osumnjičeni M.B. učinio krivična djela za koja se tereti, činjenično stanje pogrešno utvrđeno jer je na ročištu održanom povodom prijedloga za produženje pritvora izveden niz materijalnih dokaza – Odluka o prijemu korisnika, koji jasno potvrđuju da je za pitanje prijema, kategorizacije, a time i rasporeda korisnika odgovorna šestočlana komisija, a da je osumnjičeni samo potpisivao ugovore sa korisnicima „da je nevjerovatno da prvostepeni sud poklanja vjeru iskazima svjedoka i faktički zaključuje da je osumnjičeni intervenisao kod komisije“, iako se radilo o šestočlanoj komisiji gdje ljekar koji je imenovan u komisiju uopće nije uposlenik ustanove.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja slijedi da je, po svojoj sadržini istovjetne prigovore branitelja osumnjičenih cijenio i prvostepeni sud (strana 155., pasus prvi obrazloženja) i

dao određene razloge zašto istaknute prigovore nalazi neosnovanim, kojim razlozima se žalba branitelja osumnjičenih ne bavi, pa se ponavljanjem istovjetnih prigovora u žalbi, bez dovođenja u pitanje razloga koje je povodom tih prigovora dao prvostepeni sud, ne može dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja u pobijanom rješenju.

Pobijajući prvostepeno rješenje u pogledu daljeg postojanja pritvorskog osnova iz člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH branitelji osumnjičenih osporavaju pravilnost zaključka prvostepenog suda da bi puštanje osumnjičenih na slobodu prouzrokovalo stvarnu prijetnju narušavanja javnog reda. Pri tome se u žalbi ukazuje da se dana 04.11.2025. godine desio tragični događaj, požar u JU „Dom penzionera“ Tuzla, da je osumnjičeni M.B. dana 05.11.2025. godine podnio ostavku iz moralnih razloga i da nije želio davati bilo kakve izjave da ne bi uznemirio javnost, dok osumnjičena Z.R.H. nije ni davala bilo kakve izjave, da su prvi i jedini protesti građana na području Tuzle, ali i Bosne i Hercegovine održani dana 08.11.2025. godine, koji su u vezi sa požarom koji se desio u JU „Dom penzionera“, da su osumnjičeni lišeni slobode dana 16.12.2025. godine i da do tog perioda nisu održani bilo kakvi protesti građana, niti organizovane bilo kakve aktivnosti koje bi mogle ukazivati da je nastupila stvarna prijetnja narušavanja javnog reda, koje činjenice i okolnosti je propustio cijeniti prvostepeni sud. U žalbi se dalje ukazuje da opasnost od narušavanja javnog reda nije dokazana ni od strane tužiteljstva, a što je i prvostepeni sud pravilno utvrdio i konstatovao (na strani 161., pasus prvi obrazloženja), da do danas ne postoji bilo kakav interes javnosti za predmetni tragični događaj, pa je „nedopustivo jednu sudsku odluku tako ozbiljne naravi i sa teškim posljedicama za osumnjičene (boravak u pritvoru), cijeniti na osnovu kojekakvih komentara na portalima i društvenim mrežama“ čije postojanje tužiteljstvo nije dokazalo niti je uopće dokazivalo, pa je nejasno jesu li ti komentari kreirani od jedne ili više osoba, niti je tužiteljstvo dokazalo da su ti komentari uopće prisutni na portalima i društvenim mrežama u periodu od 16.12.2025. godine do danas. Po stavu branitelja osumnjičenih, očito da su ne samo mediji već i građani izgubili interes za praćenje dešavanja povodom tragičnog događaja, zbog čega nije ispunjen navedeni poseban uvjet za produženje pritvora osumnjičenim.

Ovi žalbeni navodi branitelja osumnjičenih su osnovani.

Naime, iz obrazloženja pobijanog rješenja i navoda datih na strani 156., pasus posljednji, do strane 166., pasus prvi, slijedi da prvostepeni sud najprije navodi da iz službene zabilješke Odjela sa javnošću Tužilaštva Tuzlanskog kantona od 11.12.2025. godine proizilazi intenzivna saradnja Odjela sa javnošću TK sa medijima povodom tragičnog događaja i požara u Domu penzionera, da su mnogobrojnim medijima saopštavane informacije o tom događaju, da to ukazuje na ogroman interes medija za rad na predmetu, da su u medijskom prostoru gotovo svakodnevno objavljivane informacije o radu istražnog tima i da taj interes medija u proteklom periodu nimalo nije opao. Potom prvostepeni sud navodi da su na više internet stranica i portala, kao i drugih društvenih mreža koje se bave javnim informisanjem, pronađeni mnogobrojni članci koji se odnose na objave koje su uznemirile građane kao i protesti građana na području grada Tuzla, u vezi sa požarom u Domu penzionera od 04.11.2025. godine, kao i da je objavljeno mnoštvo članaka (navodeći naslove tih članaka), koji su praćeni stotinama komentara. Prvostepeni sud navodi da je konkretni slučaj izazvao ogromnu medijsku pažnju i uznemirenje javnosti, da je nakon navedenog događaja objavljeno stotine članaka

prenesenih od strane domaćih i stranih medija i praćeno stotinama komentara građana, da su dana 08.11.2025. godine u vezi ovog događaja, pa i drugog aktuelnog događaja koji se odnosi na iskorištavanje maloljetnica, organizovani protesti. Prvostepeni sud zaključuje da, obzirom na navedeno, iako sudskom vijeću nisu ponuđeni dokazi da i dalje postoji interes javnosti za ovaj događaj, da intenzitet uznemirenja građana koji su iskazali nakon događaja i prije lišenja slobode osumnjičenih ukazuje da bi puštanje na slobodu osumnjičenih rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, jer ovo krivično djelo zbog svoje posebne težine i reakcije javnosti na isto može uzrokovati socijalne nemire, posebno zbog težine posljedice koja je nastupila.

Iz tako datih razloga u pobijanom rješenju slijedi da prvostepeni sud svoj zaključak da bi puštanje osumnjičenih na slobodu rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, prije svega, vezuje za medijsku pažnju javnosti i uznemirenje javnosti učinjenjem krivičnog djela za koje se osumnjičeni terete, odnosno za interesovanje mnogobrojnih medijskih kuća i drugih portala na kojima su objavljeni natpisi u vezi sa predmetnim događajem, kao i komentari građana. Međutim, ovdje treba ukazati da medijsko interesovanje i pažnja javnosti iskazana nakon predmetnog tragičnog događaja, sama po sebi, ne može biti relevantno za zaključak o postojanju stvarne prijetnje narušavanja javnog reda u slučaju puštanja osumnjičenih na slobodu. Ovo tim prije što i prvostepeni sud u pobijanom rješenju navodi da sudskom vijeću nisu ponuđeni dokazi da i dalje postoji interes javnosti za ovaj događaj. Nadalje, prvostepeni sud je naveo da uznemirenje javnosti izazvano tragičnim događajem i dalje postoji, cijeneći samu težinu krivičnih djela za koje se osumnjičeni terete i posljedice istih, te reakciju javnosti u vrijeme učinjenja krivičnih djela, ali je propustio navesti zbog čega navedene okolnosti i sada upućuju na takav zaključak.

Naime, pri donošenju zaključka o postojanju stvarne prijetnje narušavanja javnog reda u slučaju puštanja osumnjičenih na slobodu, u smislu člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, neophodno je izvršiti analizu okolnosti koje su relevantne u trenutku ispitivanja takve stvarne prijetnje. Taj se zaključak, dakle, ne može zasnivati na uznemirenju javnosti u vrijeme učinjenja krivičnog djela, odnosno okolnosti koje su postojale u vrijeme učinjenja krivičnog djela, ukoliko sud nije našao da su okolnosti koje su postojale u vrijeme učinjenja djela od takvog značaja da one i u vrijeme preispitivanje postojanja ovog osnova za pritvor ukazuju na postojanje takve prijetnje. Kako je prvostepeni sud, u konkretnom slučaju, propustio izvršiti takvu analizu, iznesenim žalbenim navodima branitelja osumnjičenih se, za sada, osnovano dovodi u pitanje zaključak prvostepenog suda da bi puštanje osumnjičenih na slobodu rezultiralo stvarnom prijetnjom narušavanja javnog reda, pa s tim u vezi i pravilnost zaključka da su ispunjeni posebni uvjeti za produženje pritvora osumnjičenim iz osnova propisanog u članu 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Budući da se blaže mjere, u odnosu na mjeru pritvora, osumnjičenim mogu odrediti samo ako su ispunjeni uvjeti za pritvor, a da je žalbom branitelja osumnjičenih dovedena u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda o postojanju posebnog pritvorskog osnova iz člana 146. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, ovaj sud se nije izjašnjavao o žalbenim navodima branitelja osumnjičenih kojima se ukazuje na mogućnost primjene blaže mjere – kućnog pritvora sa elektronskim nadzorom prema osumnjičenim.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je na osnovu člana 337. stav 3. ZKP FBiH, djelimičnim uvažavanjem žalbi kantonalnih tužiteljica i branitelja osumnjičenih M.B. i Z.R.H. pobijano rješenje ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Pri ponovnom odlučivanju prvostepeni sud će otkloniti nedostatke na koje je ukazano ovim rješenjem, pa će, nakon brižljive ocjene svih relevantnih okolnosti, moći donijeti pravilnu i na zakonu osnovanu odluku.

Zapisničarka
Senida Kurtović, s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević, s.r.